

Церква-музей

Минули ті часи, коли в церквах атеїсти створювали музеї. І це було набагато краще, ніж коли храми перетворювали на господарські будівлі чи склади міндобрив. Але сама ідея, що церква може служити ще й збірнею минувшини, не така вже й погана. У цьому переконався, коли побував у Свято-Миколаївській церкві села Стара Рафалівка, що на Володимиреччі.

Настоятель храму протоієрей Сергій Прокопчук якраз відслужив службу Божу і запрошує до храму, якому 236 років. Престольне свято тут наприкінці травня, коли відзначається день Святого Миколая. Понад два століття цей храм є головною прикрасою села. Зрозуміло, що точної дати початку діяльності храму нині встановити важко. Однак зберігся дзвін з датою його створення та іменем благодійника: «Рафаїл Романовський, 1783». Спочатку тут діяв костел, бо Романовський – поляк. А нині – це велична православна святиня, яка є пам'яткою архітектури Всеукраїнського значення.

З 2004 року настоятелем храму є випускник Московської духовної семінарії та академії, клірик Української православної церкви, протоієрей Сергій Прокопчук. Саме йому належить велика наукова праця «Святині рідного краю», яка вміщує розповіді про православні храми Володимиреччини. Він також проводить велику виховну роботу з дітьми та молоддю, викладаючи у Старорафалівській школі «Основи християнської етики». Аби це робити, отець Сергій закінчив НУ «Острозька академія». Враховуючи духовну та історичну цінність храму та його святинь, при церкві було відкрито музей історії храму та духовності краю.

Отець Сергій демонструє мені деякі експонати у крайніх кімнатах храму. Це безцінні реліквії, які збереглися в єдиному екземплярі. Від них віє особливою таємничістю, духовністю. Кожен храм має свої найдорожчі святині. Свято-Миколаївська церква пишається триярусним іконостасом, що відокремлює вівтарну частину від молитовної. Він виконаний у стилі бароко у 1900 році із мореного дуба і справедливо вважається вершиною мистецтва храму.

В храмі зберігаються древні зібрання богослужбових книг та рукописів, а також опис різноманітних подій, які відбувалися тут у різні роки.

Маємо унікальну духовну спадщину, яка описує минувшину нашого Полісся. І добре, що є подвижники у цій справі. В цьому випадку – у особі настоятеля храму Сергія Прокопчука (на фото).

Андрій БАБІНЕЦЬ